

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 80, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 — ὡς ἀλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολαῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΗΡΟΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100, ἡμέρη 35. Τρίμηνη δραχ. 30.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60, ἡμέρη 35 καὶ τρίμηνη 20.

ἈΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ δολάρια 4, ἡμέρη 2 καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΑΡΥΘΗ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμβρίου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐδριεῖδου ἀριθ. 42, παρὰ τὰ Βαρκάκια.

Περίοδος Β'. — Τόμος 40ὸς

Ἀθήναι 15 Ἀπριλίου 1933

Ἔτος 55ον. — Ἀριθ. 20

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΠΑΣΧΑΛΙΑ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἐλεπε ὁ καπετάν Κομνιανὸς σὲ ταξίδι κι' ἡ γριά Κομνιανάκαινα ἡ μάννα του κοιτόταν ἀρρωστη στὸ στρώμα. Τὰ δυὸ ἔγγονάκια της, ἕνα κορίτσι ὀχτὼ χρόνων, κι' ἕνα ἀγοράκι ὡς τρεσσάρων, φοροῦσαν μαῦρα, κατὰμαυρα γιὰ τὴ μάννα τους ποὺ δὲν εἶχε ἀκόμη χρονίσει. Τὰ μαῦρα ρούχα στενοχωροῦσαν τὰ κορμάκια τους καὶ χλωμαῖναν ἀκόμη περισσότερο τὰ δέντρατα προσωπάκια τους, ποὺ ἦταν καίμυς καρδιάς νὰ τὰ βλέπη κανένας.

Ἡ γριά Κομνιανάκαινα κοιτόταν στὸ στρώμα ἔλη τὴ Μεγάλῃ Βδομάδᾳ. Βογγούσε, ἀγκομαχοῦσε, φώναζε. Πονοῦσε σ' ὅλο της τὸ κορμί, κι' αὐτὸ τὴν ἔκανε νὰ ἔχη παραξενιές καὶ νὰ γκρινιάζῃ ὅλη ὥρα.

Ἡ Μόρφω ἔ καίμενούλα ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ κοιτάξῃ τὴν κυρούλα της καὶ νὰ σιγυρίσῃ τὸ σπύτι. Μὰ ἦταν πολὺ μικρὴ ἀκόμη καὶ αἱ δουλειές τοῦ σπιτιοῦ τῆς ἐπεφταν βαρεῖες. Κι' ἂν ἔκανε καὶ τίποτε στραβὸ, ἡ κυρούλα της μὲ ἔλη τὴν ἀνημποριά της εἶχε παντοῦ τὸ μάτι της καὶ τὸ βλέπε κι' ἔβαζε τίς φωνές:

— Μὴ χόνγες στὴν ἀλλή νερά! χίλιες φορές στὸ εἶπα, στὸ νεροχύτη!

Κι' ὕστερα ξανάρχιζε τοὺς ἀναστεναγμοὺς καὶ τὰ βογγητά. Καμμιά φορὰ παραμιλοῦσε στάλθβεια κι' ἔ-

στερα ἔβαζε ἀγριεὶς φωνές. Φώναζε τὴ Μόρφω νὰ τὴ σκεπάσῃ μὲ τὸ σεντόνι, ἀλλὰ προτοῦ προφτάσῃ αὐτὴ νὰ τὴν ἀγγίξῃ, ἡ γριά ἔβαζε ἕνα τέτοιο ξεφωνητὸ ποὺ ἡ καίμενη ἢ μὴ κρὴ κατατρόμαζε. Ὑστερα πάλι ἡ γριά μετάνοιωνε γιὰ τίς φωνές της,

«Ἀρχισε νὰ φτιάχνῃ λογιῆς-λογιῆς κουλούρες...» (Σελ. 280, στ. α')

φώναζε τὴ Μόρφω κοντά της, τὴν ἔλεγε «χρυσὴ τῆς νοικοκυρούλας» καὶ τῆς χάρτενε τὰ μαλλιά κι' ἔκλαιγε γιὰτὶ ἦρθε, ἔλεγε, ἡ ὥρα της καὶ πῶς θὰ τάφηνε μονάχα τὰ δυὸ ἀρραφά.

Ὁ καπετάν-Κομνιανὸς ἔλεπε μὲ τὸ γολετὶ καὶ τὸν περίμεναν νὰ ἔρθῃ. Εἶχε μαζί του καὶ τὸ μεγάλο του τὸ γιό, τὸ Γιώργη, ἕνα ἀγόρι δώδεκα χρόνων. Τοῦτο ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς καίμους τῆς γριάς, ποὺ ἐμελλε νὰ

πεθάνῃ, καθὼς ἔλεγε, χωρὶς νὰ ἴδῃ τὸν γιό της καὶ τὸν ἔγγονό της τὸ μεγάλο, ποὺ ἔμοιαζε τόσο πολὺ μὲ τὸν μακαρίτη τὸν παπποῦ του.

Κι' ὡστόσο ἐπιθυμοῦσε νὰ ἔρθῃ ὁ γιός της προτοῦ πεθάνῃ, γιὰ νὰ τὸν παντρέψῃ καὶ νὰ τοῦ δώσῃ τὴ εὐχή της. Σαράντα χρόνων ἀνθρώπος, καὶ ἡ ζωὴ εἶναι πέλαγος, σὰν κι' αὐτὸ σπου ἀρμένιζε τώρα. Πῶς νὰ τὴν περάσῃ χωρὶς νὰ ξαναπαντρευτῇ; Καὶ τὰ ἀρραφά, κι' αὐτὰ θὰ ἔβρισκαν μητέρα, μὰ καλὴ νοικοκυρά, ποὺ θὰ τὰ φρόντιζε καὶ θὰ τάγαποῦσε.

Τὸ βέβαιον εἶναι πῶς ἀπὸ τὰ δυὸ παιδιά, ἡ Μόρφω ποὺ εἶχε ἀρχίσει κι' ἔλας νὰ καταλαβαίνῃ τὴ ζωὴ, μπορεῖ νὰ μὴν ἐπιθυμοῦσε ν' ἀποκτήσῃ καινούργια μητέρα, ἀλλὰ θυμόταν καὶ λυπόταν τὴ μάννα της. Ὁ Ἐθαγγελινός, ποὺ ἦταν καὶ δὲν ἦταν τριῶν χρόνων τὸν καιρὸ τῆς συμφορᾶς, οὔτε ἤξερε τίποτε, οὔτε θυμόταν. Ἐκλαίγε μόνο ὅταν ἡ κυρούλα του τὸν ἔβαζε μὲ τὴ βία νὰ τὴν φέρσῃ τὴν κατὰμαυρη ποδίτσα του. Ἡ Μόρφω, κατάχλωμη, μὲ τὰ μαῦρα φουστανάκια της καὶ μὲ τὸ μαῦρο της μαντήλι ποὺ τῆς σκέπαζε τὰ μαλλιά, καθόταν θλιμμένη καὶ συλλογίζεταν τὸ πέρανὸ Πάσχα ὅταν ζοῦσε ἡ μητέρα της. Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα ἔλεγε πεθάνει τὸ περασμένο καλοκαίρι.

Καὶ τώρα ἡ Μόρφω ἀντὶ γιὰ τὴν καλὴ καὶ πονετικὴ μαννοῦλα της εἶχε τὴ γριά μαννοῦ της, ποὺ τάγαποῦσε βέβαιον τὰ ἀρραφά, μὰ ἦταν ἀρρωστη καὶ εἶχε παραξενιές καὶ δὲν ἄφηνε τὴν ἔγγονά της νὰ φάῃ ὅτε βῆμα ἀπὸ κοντὰ της, νὰ φάῃ παρῆξω καὶ νὰ καταλάβῃ κι' ἐκείνη σὰν παιδί, ὅτι ἦταν Μεγάλῃ Βδομάδᾳ κι'

Ετι ύστερ' από λίγες μέρες έρχόταν Πάσχα.

Πέρσι, ώ, πέρσι τή Μεγάλη Πέμπτη τό πρωί, άφου γύρισαν από τήν έκκλησιά, όπου είχαν μεταλάβει όλοι, ή καλή και προκομμένη μητέρα άνασκουμπώθηκε και άρχισε να βάφει μέσ' στή χύτρα τά κόκκινα αυγά με ριζάρι, κρεμέζι και ξύδι. Γότερα άρχισαν να έρχονται δυο-δυο τά παιδιά του χωριού με τόν ψηλό καλαμένιο σταυρό, στεφανωμένο μ' ευωδιαστά τριαντάφυλλα και κατακόκκινες παπαρούνες, με δεντρολίθιο και κάθε λογής άγριολούλουδα, με τό χάριτον Έσταυρωμένο, που είχαν ξεκολλήσει από τό 'Όχτωήχι, στή μέση του σταυρού, και μ' ένα κόκκινο μαντήλι που κυμάτιζε ψηλά. Στέκονταν μπροστά στήν πόρτα και τραγουδούσαν:

Βλέπετε έκεινο τό βουλό με κόκκινη παντιέρα; Εκεί σταυρώσαν τό Χριστό των πάντων βασιλέα.

Σύρε, μητέρα μ', στο καλό και στήν καλή τήν ώρα κι' έμένα να με καρτερήσ το Σάββατο τό βράδυ, όταν σηματούν έκκλησιές, και φέλνουνε παπάδες, τότε και σύ, μαννούλα μου, να χης χαρές μεγάλες.

Και τί χαρές μεγάλες, αλήθεια, τί χαρές για όλα τά παιδιά! Και ή καλή μητέρα τής Μόρφως έδινε τόσο πρόθυμα από δυο φρεσκοβαμμένα αυγά σε όλα τά παιδιά - δυο αυγά κόκκινα, τί ευτυχία, τί νίκη! - ενώ ή κυρούλα τους φώναζε πως αρκετά παιδιά ήρθαν και αρκετά τραγουδήσαν και ότι έπρεπε να πάνε και άλλοι. Γότερα ή μητέρα άρχισε να ζυμώνη και έπλασει αρκετές κυλούρες με αυγά, για τόν άντρα της, για τήν πεθερά της, για αυτήν τήν ίδια, για τίς κομπάρες, ως και μικρές κοκκίνες για τή Μόρφω, για τόν Εθαγγελινό, για ταναϊδεζίμια της και για τά φτωχά παιδιά τής γειτονιάς.

Κι' επειδή ό μικρός Εθαγγελινός έκλαιγε, γιατί έλεγε πως δεν ήταν αρκετά μεγάλη ή «κοκκίνα» του, ή μητέρα του του έδινε άλλη να διαλέξη, άλλ' αυτός δεν ήμέλωνε ούτε ήθελε να ταιριαστή. Η αλήθεια είναι πως τίς ήθελε και τίς δυο για τόν εαυτό του. Και τότε ή μητέρα του τόν παρηγορούσε λέγοντας ότι τό Σάββατο τό βράδυ θάρρη ή κυρούνα (κρά-κρά!) να φέρη τό τυρί και τό κρέας (τοί-τοί!) και τότε να ίδης χαρές ό Εθαγγελινός σαν άκούση κρά-κρά! τήν κυρούνα να χτυπά τό παρθύρι.

— Πάρε, Βαγγελινέ, τό τυρί, πάρε και τό τυρί, να φάτε!

Και ό μικρός, μπλέκοντας τά χέρια του τό ένα δάχτυλο με τό άλλο, όπως έβλεπε τή μητέρα του να κώνη, για να δείξη πως πετούσε ή κυρούνα, εφέλλιζε κι' αυτός:

— Θα ήθ ή κυρούνα να φέρη του τοί-τοί.

Και τό παιδί τής Μηλιάς τής γειτόνισσας, έξη χρονών άγόρι, άκιφτο, κουρελιάρικο, καθισμένο σταυροπόδι σε μιά γωνιά και κρατώντας στο χέρι μιά κουλούρα, που συλλογιζόταν κιά-λας αν δεν ήταν καλύτερο να τή φέρη τώρα που ήταν ζεστή, κορόιδευε γρουλλίζοντας μέσ' απ' τά δόντια του:

— Ναί, θάρρη ή κυρούνα! άμ' δε θάρρη!

Και τή Μεγάλη Παρασκευή κατά τό ήλιοβασιλευμα ή μητέρα δδήγησε τά παιδιά στήν έκκλησιά. Εκεί, άφου πρώτα έκαναν τρεις μετάνοιες μπροστά στο άνοστολισμένο κουβούκλιο, άσπαστηκαν τό μυροβόλο 'Επιτάφιο, τό άργυρόχρυσο Εθαγγέλιο με τήγγελοδία και τό Σταυρό με τήν θρωπάκια και τίς Παναγίτσες (τί χαρά, τί δόξα!) και ύστερα πέρασαν τρεις φορές κάτω από τόν ψηλό, μεγαλοπρεπή 'Επιτάφιο.

Και ξημερώνοντας τό Μεγάλο Σάββατο, λίγη ώρα ύστερα από τά μεσάνυχτα, ή μητέρα ζύπνησε τόν Εθαγγελινό και τή Μόρφω, κι' ενώ έσημειναν οι καρμπάνες, πήγαν στήν έκκλησιά όπου άκουσαν τό «Ω γλυκό μου έαρ» κι' άλλα παθητικά τροπάρια. Γότερα οι πιστοί όλοι με άναμμένες τίς λαμπάδες βγήκαν έξω στο ύπαιθρο, κάτω από τό μουντό φως του φεγγαριού, ενώ ή αυγή χάραιζε ξανθή και τριανταφυλλένια. Άκολουθοσαν όλοι τόν 'Επιτάφιο με άναμμένες τίς λαμπάδες. Οι φλόγες των κεριών τρεμόσβηχαν στο έπαλθ φύσημα τής πρωϊνής αύρας κι' ή άνοιξη, θυμάτιζε με τίς γλυκύτερες εθώδιές της τό Χριστό, τόν Παθόντα, και Ταφέντα, σα να έφελνε κι' αυτή μαζί με τούς ανθρώπους:

— Ω γλυκό μου έαρ, γλυκυτόατόν μου τέκνον!

Και ή θάλασσα έφλοισίδιζε κι' εκείνη στήν άερογιαλιά:

— Όιμοι! γλυκύτερε 'Ιησού!

Και τά παιδιά που πήγαιναν μπροστά απ' τήν κομπή έφελναν με δυνατή φωνή:

— Κύριε έλέησον! Κύριε έλέησον!

Κι' ό Εθαγγελινός εφέλλιζε μαζί με τούς άλλους:

— Κύριε έησον! Κύριε έησον!

Κι' ύστερα, όταν άνάτειλε ό ήλιος

τού Μεγάλου Σαββάτου, ό Εθαγγελινός ζύπνησε από τά βελούσματα του άρσιού που έτοιμαζόταν να σφάξη για τήν οικογένεια του καπετάν-Κομνιανού ό γείτονας ό Νικόλας, ό άντρας τής Μηλιάς. 'Ο Εθαγγελινός κι' ή Μόρφω βγήκαν έξω στήν αυλή. Τι ήμερο, τί λευκόμαλλο που ήταν τό άρνι! Και πως έβέλαζε (μπέ! μπέ!) τό καίμένο! 'Ωστόσο δε φρόνταν και πολύ στενοχωρημένο που έμελλε να σφαχτή. Μήπως και ό Χριστός, ό άλλος «άμνος ό άίμιμος ό αίρων τας άμαρτίας του κόσμου», δεν είχε σφαχτή κι' εκείνος;

Τό βράδυ έφερε στο σπίτι ό πατέρας τίς πασχάλινες λαμπάδες. 'Ωρατες, καλοκαμωμένες, όμορφοστολισμένες. Φαντασθήτε ώρατες μικρές λαμπάδες με φεύτικα λουλούδια, με χρυσόχαρτα. 'Ο Εθαγγελινός ήθελε να πάρη τή λαμπάδα τής αδερφής του, γιατί ήταν, έλεγε, μεγαλύτερη. 'Η μητέρα του του τήν έδωσε, μά ό μικρός τήν έσπασε εκεί που έπαίζε, έσπασε και τή δική του και ύστερα έβαλε τά κλάματα. 'Ο πατέρας του τού άγόρασε άλλη, μ' άφου τόν έβαλε πρώτα να του ύποσχεθή πως δεν θα τήν έπαιρνε στο χέρι του ως τά μεσάνυχτα που θα πήγαινε στήν 'Ανάσταση.

'Ο μικρός άποκοιμήθηκε κλαίγοντας και χαίροντας. Μετά τά μεσάνυχτα, άφου έγινε ή 'Ανάσταση κι' άστραψε ή έκκλησιά, άστραψε μαζί κι' ή πλατεία από τό φως των κεριών. Τά παιδιά άρχισαν τότε να ρίχνουν μικρά βαρελότα έξω στον πρόναο, που κροτούσαν δυνατά, και μερικά μεγαλύτερα πυροβολούσαν με μικρά πιστολάκια. 'Αλλα πάλι έρριχναν μέσα στήν έκκλησιά, επάνω στις πλάκες, βαριά καρφιά με καφούλια, κατατρομάζοντας και σκανδαλίζοντας τίς γοιές.

Γότερα, τά μικρότερα από τάγόρια και μερικά κοριτσάκια κρατώντας στα χέρια τίς πλουμιστές λαμπάδες τους παρατάχτηκαν γύρω από τά δυο αναλόγια και μπρός στο εικονοστάσι, και άρχισαν να κάνουν φασαρία, να παίζουν, να στάζουν τά κεριά τους, τό ένα στο λαιμό του άλλου και να τσουγγρίζουν, τ' αυγά τους. Κι' ένα παιδί, πονηρότερο από τ' άλλα, (ήταν ό γιός τής Μηλιάς τής γειτόνισσας), είχε ένα φεύτικο αυγό στον κόρφο του, μιά ελαφρόπετρα στρογγυλεμένη και δαμμένη κόκκινη, και μ' αυτό έσπαζε τ' αυγά όλων των άλλων παιδιών, και τά έπαιρνε κατά τή συμφωνία και τά έτρωνε:

— Ένα κοριτσάκι κι' ένα άγόρι πέν-

τε χρονών άρχισαν να τσακώνονται ποιανού λαμπάδα ήταν όμορφότερη.

— 'Όχι, ή δική μου ή λαμπάδα είναι ή καλύτερη.
— 'Όχι, ή δική μου.
— Έμένα ό πατέρας μ' τήν έδιάλεξε και είναι πιο καλή.
— Έμένα ή μάνα μ' τή στόλισε μονάχη της.

— Και ξέρει να κώνη λαμπάδες ή μάνα σ';
— 'Όχι, δεν ξέρει; σαν τή δική σ';
— Τέτοια παλιολαμπάδα!
— Ναί, παλιολαμπάδα;.. να!..
— Να κι' εσύ!
— Νά, κι' άλλη μιά!

Και άρχισαν να χτυπούν άλύπητα τά κεφάλια τους ό ένας του άλλου με τίς λαμπάδες τους, ως που έβαλαν τά κλάματα και οι δυο.

Τό απόγευμα πάλι, άφου ψάβηκε ή Δεύτερη 'Ανάσταση κι' έγινε ή 'Αγάπη, βγήκαν όλοι στήν πλατεία και κοίταζαν που θα εκαιγαν τόν 'Εθραίο. Τι άσχημος μά και τί καλοφτιασμένος που ήταν ό 'Εθραίος! Είχε μιά χύτρα για κεφάλι και λιναρί για τά γένετα του. Φορούσε κι' ένα ζευγάρι γυαλιά (ή Μόρφω τή θυμόταν όλα) ίδια μ' εκείνα που φορεί ή γυναίκα τήν παλιά ρούχα τους. Είχε κι' ένα σακκούλι ή πουργί κρεμασμένο στο άριστερό πλευρό του. Φορούσε μακριά-μακριά φορέματα, παρδαλά, ριγωτά. Κι' άφου τόν κρέμασαν ψηλά-ψηλά, ως επτά δργυιές επάνω, άρχισαν οι άντρες να τόν σημαδεύουν, να τόν ταυφεκίζουν όλοι, ως που τόν εκάψαν.

Κι' ύστερα ή μητέρα έστρωσε τό τραπέζι στο σπίτι κι' έβαλε επάνω τ' αυγά τά κόκκινα, τό τυρί που είχε φέρει ή κυρούνα και τό άρνι ψημένο, και τά παιδιά κάθισαν στο τραπέζι κι' άρχισαν να τσουγγρίζουν. Τι χαρά! Τι άγαλλιαση!

Φέτος, δηλαδή τό χρόνο τοδτον τό δυστυχισμένο για τά δυο παιδιά, δεν ήταν πιά εκεί ούτε ό πατέρας τους που έλειπε σε ταξίδι, ούτε ή μητέρα τους που είχε πάει μακρότερα άκμήη. Στή θέση και των δυο άνηκομαχούσε στο κρεβάτι της και στέναζε. Κι' αντί για κόκκινα αυγά, τά δυο μάγουλά της τά κατακόκκινα από τόν πυρετό. 'Αντι για τίς χρυσαυμένες λαμπάδες ήταν τά δυο μισοδυσμένα μάτια της. 'Αντι για τήν άθωα χαρά, αντί για τήν ευτυχία τής παιδικής Πασχαλιάς, ήταν ή λύπη ή βαιρεία, ή αγιάτρευτη συμφορά.

Μά 'ωστόσο ή για Κομνιανάκαινα δεν πέθανε κι' ό γιός της έφτασε άπόπασχα με τό γολεττί και έφερε πεσκέσια και καλούδια για τά δυο παιδιά του. Σε λίγο θα έτοιμαζόταν για να ξαναπαντρευτή και θαμπαινε νέα νοικοκυρά στο σπίτι. Μά για τά δυο άρφανα θα ξαναρχόταν πάλι ή χαρά εκείνη, θα γλυκοχάραιζε ξανά

ή παιδική Πασχαλιά; Για τόν Εθαγγελινό ίσως, για τή Μόρφω ίσως ποτέ. Αδτή ένιωθε τήν έλλειψη τής μάνας της και ήξερε ότι δεν έμελλε να τήν ξαναϊδή πιά στή γή. Γλυκειά Πασχαλιά! μητέρα τής χαράς! Γλυκειά μητέρα! τής Πασχαλιάς ή ένσαρκωση!
(Από τό «Παιδικά του Παπαδιαντίου»)

Ο ΔΙΧΟΥΔΑΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Κ.

Μιά μέρα, φώναξαν τό γιατρό να ιδή τήν άρρωστη γυναίκα του δασοφύλακα. Πήρε μαζί του τό Γεώργο και τόν Πετρόκη. Τό αυτοκίνητο τρέχει σ' ένα ώραίο έξοχικό δρόμο, που άνηφορίζει ανάμεσα σε δάση πυκνά. Τά παιδιά είναι κατιγοητευμένα και παρακαλούν να μην τελειώση ποτέ αυτό τό ταξίδι. 'Αλλά τελειώνει. Και τό αυτοκίνητο σταματά μπροστά σ' ένα σπίτι, στήν άκρη ενός μεγάλου πευκώνα.

— Πηγαίνετε να ξεμουδιάστε, τούς λέει ό γιατρός. 'Αλλά μην άπομακρυνθήτε πολύ και σας χάσω.

'Αλλά τά παιδιά δεν άκούσαν αυτή τή σύσταση. Και σιγά-σιγά, χώνηκαν βαθιά μέσα στο δάσος που τά τραβούσε με τό μυστήριό του.

Κάπου-κει ό λιχουδάκης μης αισθάνεται μυρωδιά από φράουλες.

— Πάρε, Γεώργο, να ιδούμε;

'Ο Γεώργος είναι σύμφωνος. Βρίσκουν τίς φράουλες κι' άρχίζουν να τρώνε άλύπητα. 'Αλλά ό Πετρόκης δεν χορταίνει.

— Πάμε πιο κάτω, λέει. Θα βρούμε κι' άλλες.

Προχωρούν, χωρίς να τούς νοιάζη που έχουν άπομακρυνθή τόσο πολύ από τό σπίτι του δασοφύλακα. 'Αλλά είναι πολύ κουρασμένοι και ξεπλύνονται στα ρεϊκια για να ξεκουραστούν. 'Ο καθαρός άέρας τούς μεθί, τα κελιάματα των πουλιών τούς νανορρίζουν, και σε λίγο τούς παίρνει ό ύπνος και τούς δυο.

— Κού-κού!.. Κού-κού!.. Κού-κού!

— Τ' είν' αυτό; κάνει ό Γεώργος τρίβοντας τό μάτια του. Πετρόκη, ξύπνα! Που είμαστε; Γρήγορα! πρέπει να γυρίσουμε, να βρούμε τό μπαμπά που μς περιμένει.

Ψάχνουν, βρίσκουν τό μονοπάτι και ξεκινούν γοργά. 'Αλλά τά δέντρα είναι πυκνά, οι θάμνοι θεόρατοι, τάνγκάθια πολλά, Χάνουν πάλι τό μονοπάτι. Με πολλή κόπο τό ξαναβρίσκουν. 'Αλλά παρα-κάτω τό μονοπάτι διασταυρώνεται μ' έν' άλλο και δεν ξέρουν πιά ποιό να πάρουν και ποιό να φήσουν.

— Κούκου!.. Κούκου!.. Κούκου!

— Καλέ, μς κοροϊδεύει αυτό τό πουλί; κάνει ό Γεώργος. Καλύτερα να μς έδειχνε τό δρόμο.

— Θα τόν βρούμε, άπαντ ή Πετρόκης. 'Ας σιαφαλώσουμε σε κανένυ δέντρο, να ιδούμε από ψηλά.

— Ναί, ίσως ιδούμε και τό σπίτι και τό αυτοκίνητο.

Η ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΤΡΙΑ

Στη δ. Κ. Π.

«Από μικρά παιδί είχα μανία στα γράμματα. Τα βιβλία στάθηκαν πάντα η μεγάλη μου αγάπη. Μονόκριβο παιδί, και γτελικάτο, μεγαλωμένο άνάμεσα σε μεγάλους, χωρίς φίλες και χαρά, με τα παιχνίδια που ποτέ δεν αγάπησα, κι' δλομόναχη, — τα βιβλία, απ' την ημέρα που άνα να διαβάζω, μ' έκαναν να ζήσω.

Σχολείο δε μ' άφησαν ποτέ να πάω. Σπούδασα στο σπίτι. Κι' έλη ή χαρά, που κλείνει κάθε παιδί στην ψυχή του, και που σε μένα δεν είχε τρόπο να εκδηλωθώ, γέμισε απ' τα γράμματα την ψυχή μου.

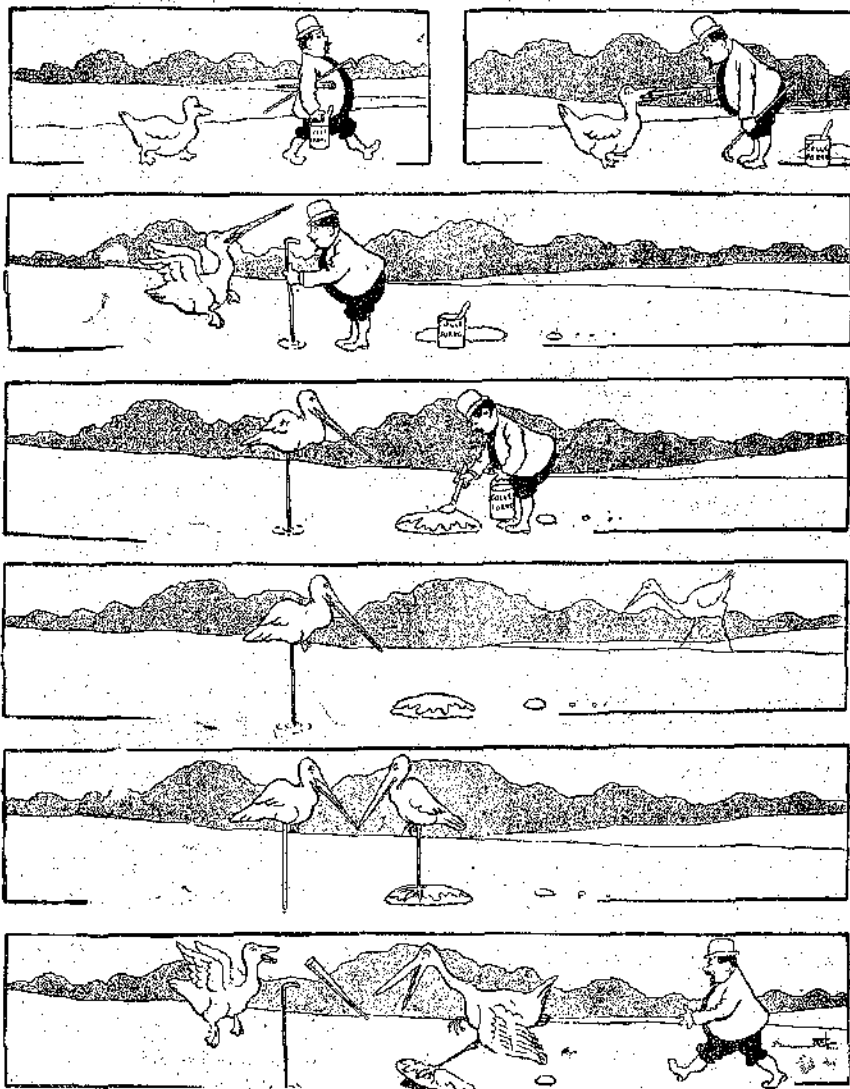
«Ο καιρός περνούσε. Η υγεία μου

στάθηκε πάντα λεπτή, γι' αυτό, μ' έλο μου το ζήλο, μόλις κατόρθωνα να φτάνω τα συνομήλικά μου παιδιά.

Οι γνώσεις μου όμως πλήθαιναν πάντα, κι' αν στη Γραμματική και στο Συντακτικό έπρεπε να βάζω όλες μου τις δυνάμεις, όσο καιρό ήμουνα καλά, για να φτάσω τάλλα παιδιά, οι γενικές μου γνώσεις ήταν πολύ μεγαλύτερες απ' όσες έχουν συνήθως τα παιδιά στην ηλικία αυτή. Διάβαζα, με την ίδια αγάπη, το ίδιο πάθος, δ,τι μου έπεφτε στα χέρια, κι' απ' το «Τέλος του κόσμου» του Φλαμπαριών ηγδοσα στα «Πλεχτά τραγούδια» του Πολέμη.

«Όλα μ' άρσαν, κι' αυτό άκίνη

ΠΟΣ Ο ΜΑΡΙΟΣ ΠΙΑΝΕΙ ΤΟΥΣ ΕΡΩΔΙΟΥΣ

Στην Αφρική, δ κ. Μάριος, άπεσταλμένος της Ζωολογικής Έταιρείας του Λονδίνου, πιάνει ερωδιούς για τους Ζωολογικούς Κήπους με το άκόλουθο τέχνασμα: Μασκαρεύει την πάτια του σ' ερωδιό και τη στήνει κοντά σε μιά παγίδα. Ο ερωδιός, την παίρνει... γι' αληθινή, πλησιάζει να την καλημερίσει, και... το αποτέλεσμα, το βλέπετε στις εικόνες.

που δύσκολα καταλάβαινα, τάγαποδσα. Αλλά γέμιζαν το άδειο μιάς παιδιατικής ψυχής πουχε τόσο την πληγή και τη μοναξιά γνωρίσει.

Τά δυό-τρια τελευταία χρόνια των παιδικών μου, που στάθηκαν και τα καλύτερα της ζωής μου, άποφάσισαν οι γονείς μου να μου πάρουν μιά καθηγήτρια. Η αγαθή γριούλα που είχα ως τότε δασκάλα, δεν ήταν για τις τελευταίες τάξεις.

«Ετσι γνώρισα ένα πρωί του 'Οκτώβρη, τη σοφή, κι' έμπνευσμένη γυναίκα, που στάθηκε, μαζί με την καλή μου «Διάπλασι», η αίτια να νοιώνω τις πιο ευγενικές χαρές.

«Ήταν καλή και μαζί μ' αυτό αυστηρή, όσο έπρεπε. Κι' εγώ, που πάντα στάθηκα έπιμελής, γι' αυτήν ήθελα ναμαι κάτι πάρα πάνω. Ήθελα ναμαι ή πιο καλή της μαθήτριά. Δεν το κατόρθωσα, ένα όμως είμαι βέβαιη πως είχα καταφέρει: να συμπαθήση κι' αυτή το παιδί που την αγαπούσε και τη σεβόταν τόσο.

«Ήταν δασκάλα μου, μα πάνω απ' όλα ήταν φίλη μου.

Τό μάθημα της, — αν πρέπει να λέγεται καθήκον κάτι που σου δίνει τόση χαρά — ήταν οι πιο δμορφες ώρες τις εβδομάδας μου.

«Ός που ήρθε το κακό τέλος: μιά άρρώστια δική της, μάς έκοψε στη μέση. Οι γιατροί της είπαν να φύγει και σε λίγο πήγε στην πατρίδα της.

Πριν φύγει όμως, για να μη χάσω το χρόνο, μου σύστησε μιά φίλη της. «Ήταν μιά λεπτή, χλωμή κοπέλλα, δχι πιο μεγάλη από είκοσιπέντε χρόνων, με γυαλιά. Καλή σε βαθμό συγκινητικό. Είχε γνωρίσει από μικρό παιδάκι τη δυστυχία, κι' ο πόνος είχε σφραγίσει για πάντα το χλωμό της πρόσωπο.

Πόσες φορές, όταν διηγόταν τις πίκρες της, ένοιωθα τα μάτια μου να βουρκώνουν. Τη λυπόμουνα, δ βαθύτερος οίκτος ήταν γι' αυτήν μέσ' την ψυχή μου. «Όχι όμως κι' αγάπη, — ή αγάπη που θέλά μου είχα στην καλή και σοφή μου καθηγήτρια. Και μ' έλο που έκανα κάθε τρόπο να της το κρύψω, το καταλάβαινε και πολλές φορές μούλεγε:

— Δέ μ' αγαπάς έμένα όπως τη δνίδα Χ, σ' αυτήν είναι δ νοός σου όταν σου κάνω μάθημα, — κι' ήταν τόσο θλιμμένη!

Πονούσα, με κάθε τρόπο ήθελα να της πω «όχι» έστω και φέμματα, πως προτιμούσα απ' όλους αυτήν, μα δε μπορούσα, δε μπορούσα...

ΒΑΣΩΛΑ Κ. ΜΠΟΥΡΝΙΑ

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από EUDOXIE DUPUIS

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Οι ταξιδιώτες βγήκαν απ' το τραίνο και πέρασαν μιά μεγάλη σκεπαστή γέφυρα που κρεμόταν δχι πάνω απ' το ποτάμι, αλλά πάνω από μιά πλατειά λεωφόρο γεμάτη κόσμο και κίνηση. Έστερα, κατέβηκαν μερικά σκαλοπάτια και βρέθησαν σ' ένα δρόμο όπου ή κίνηση ήταν τόσο μεγάλη και το πλήθος τόσο πυκνό, ώστε και μιά καρφίτσα αν πετούσε κανείς, δεν έπεφτε κάτω στη γη.

Ο κύριος Μόρρις είχε πάσει σφιχτά το χέρι της Μπέττυ και χώθηκε μαζί της μέσα στη μάζα του πλήθους.

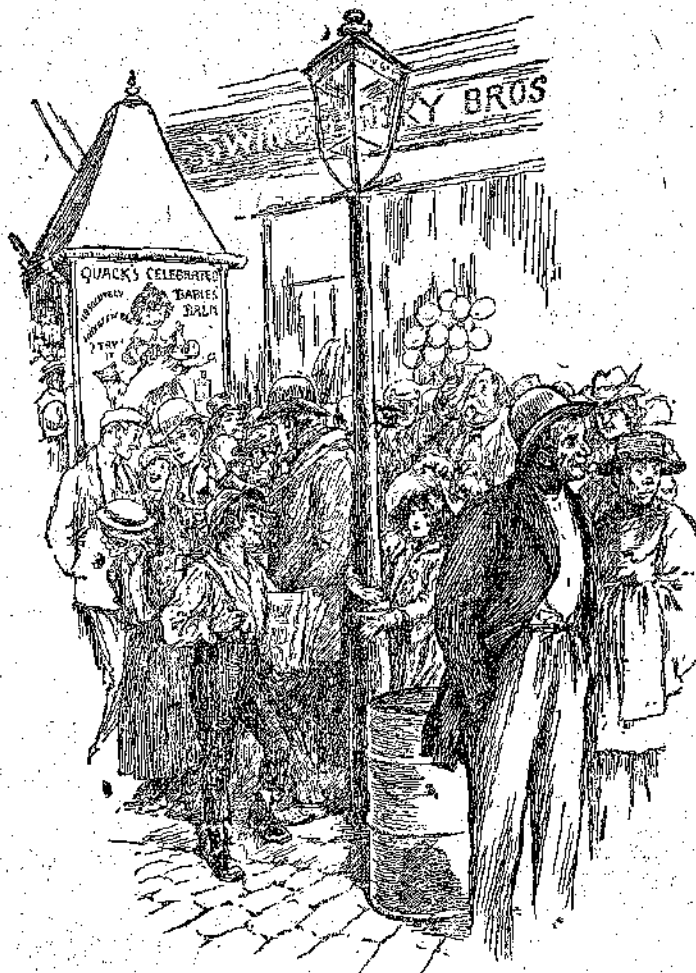
— Κύριε έλέησον, έλεησον! έλεγε δ αγαθός δικηγόρος. Δεν τό φανταζόμουν ποτέ μου πως θα είχε τέτοια πολυκοσμία. Δεν θα μπορούσαμε να προχωρήσουμε. Αδύνατο! Έδώ δεν πηγαίνει κανείς μόνος του, τον πηγαίνουν άλλοι. Να πάρη ή εσχή! Τό έέχασα πως σήμερα γίνεται ή μεγάλη παρέλαση. Πρέπει να μπούμε σ' ένα τραμ είδεμ ή δεν θα μπορούμε ποτέ να φτάσουμε.

Τό να πάρουν όμως το τραμ ήταν ένα πράγμα πιο εύκολο να τό π ή κανείς παρά να τό κάνη. Ο κόσμος κρεμότανε σαν τα σταφύλια από τις πόρτες των τραμ και, ούτε για άστείο δεν μπορούσε κανείς να π ή ότι θα κατόρθωνε να βρη θέση.

Ο κύριος Μόρρις θέλησε να συμβουλευθ ή το Ριχάρδο, που έρχότανε από πίσω τους, συνοδεύοντας τη μητέρα του και την αδελφή του, τι έπρεπε να κάνουν. Με την κίνηση όμως που έκανε για να στρίψη προς τα πίσω το κεφάλι του, το χέρι της Μπέττυ γλύστρησε απ' το δικό του, και στη στιγμή τό πλήθος μπήκε ανάμεσά τους και τούς χώρισε. Τό παιδί παρασύρθηκε από την συμπαγή μάζα του πλήθους και για μιά στιγμή τα πόδια του έπαψαν ν' άκουμπούν στη γη. Όταν έπιτέλους κατόρθωσε να πατήση και κί-

ταξε γύρω της, είδε ότι ο κύριος Μόρρις είχε εξαφανισθεί.

Παρ' έλο τον τρόμο που ένοιωσε, δεν έχασε ωστόσο την ψυχραιμία της. Τα μάτια της αντίκρυζαν εκεί κοντά ένα φανοστάτη. Μόλις έφθασε εκεί, γαντζώθηκε άπάνω του, άγκαλιάζοντάς τον και με τα δυό της χέρια, και έμεινε άκίνητη σ' αυτό τό

— «Ε, σή, μικρέ, έξερεις να μου π ής που πάφται ή Πέμη της Λεωφόρος; (Σελ. 235, στ. γ').

μέρος, με την ελπίδα ότι ο κύριος Μόρρις θα γύριζε πίσω και θα την έβρισκε. «Αδίκια όμως περίμενα. Τά χέρια της μούδιασαν απ' την άκνησία. Τό πλήθος γινόταν έλο και πυκνότερα γύρω της και δ κύριος Μόρρις δεν φανεωνόταν.

Τότε ή Μπέττυ άρχισε να σκέπτεται τι έπρεπε να κάνη. Τό ήξερε πως βρισκόταν χαμένη μέσα στην άπέραντη Νέα Υόρκη, μιά πόλη που της ήταν όλότελα άγνωστή. Μ' αυτή ή σκέψη δεν την στενοχώριδσε και τόσο πολύ. Είχε χαθεί, και τί μ' αυ-

τό: Στο τέλος θάβρισκε τό δρόμο της!

Θυμόταν πως ήταν άποφασισμένοι, σε έλο τό διάστημα που θα έμεναν στη Νέα Υόρκη, να καταλύσουν σ' ένα ξενοδοχείο της Πέμη της Λεωφόρου, όπου μάλιστα είχαν τηλεγραφήσει να τους κρατήσουν και δωμάτια. Μ' έλο που δεν είχε ούτε την έλαχίστη ιδέα κατά που έπεφτε αυτή ή Πέμη της Λεωφόρος, ήξερε ωστόσο πολύ καλά ότι στο τέλος θα την έβρισκε. Φθάνει να έβρισκε κάποιον να την οδηγήση.

Ποιόν να ρωτήση όμως; Καίταζε τους διαβάτες που περνούσαν από μπροστά της, χωρίς ν' άποφασίζη να μιλήση σε κανέναν. «Όλοι τους φαίνονταν τόσο βιαστικοί, τόσο άπασχολημένοι. Ποιός θα πρόσχε, τώρα στα λόγια της; Νάχε τούλάχιστο τίποτα χρήματα επάνω της. Αλλά δ κύριος Μόρρις της είχε πάρει τό τσαντάκι της, από φόβο μήν της τό κλέψουν μέσα στην πολυκοσμία, και τώρα βρισκόταν δίχως μιά δακάρια, δίχως ένα σέντς, όπως λέν εκεί.

Στό τέλος άποφάσισε να ζητήση τη συνδρομή ενός μικρού έφημεριδοπώλη που διαλαλούσε τις έφημερίδες του δυό βήματα παρακάτω. Δίχως άλλο, ή ανάμνηση του φίλου της του Τζάκ την έκανε να προμηθήση τη δική του τη βοήθεια.

— «Ε, φέτ, μικρέ, έφώναξε μ' ένα τόνο που ταιριαζε περισσότερο στην δημητριαούλα της κυρίας Τούκερ, παρά στην κηδεμονευομένη του κυρίου Ριχάρδου Βαν Κούρτ,

Ε, σή, εκεί πέρα, έξερεις να μου π ής, που πέφτει ή Πέμη της Λεωφόρος;

Τά χαμίνα της Νέας Υόρκης δεν τά χάνουν και τόσο εύκολα. Μά δ μικρός αυτός, άκούγοντας ένα κοριτσάκι πλουσιαντωμένο, να του μιλάει με τό ίδιο λεκτικό που μεταχειριζόταν τα παιδιά του δρόμου, ένοιωσε κάποια έκπληξη. «Ωστόσο δ έφημεριδοπώλης δεν τόλμησε ν' άπάντηση στη Μπέττυ με τον ίδιο τρόπο, και της είπε ευγενικά, όπως θα μιλούσε σε μιά κυρία:

μα) *Θαρραλίαν Ἑλληνίδα, Δάκρυ τῆς Μοναχίδος κτλ. κτλ.*
 Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 1ην Ἀπριλίου, θάπανθῃσθε στὸ ἐρχόμενον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 264ου Διαγωνισμοῦ Λόσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φύλλου τούτου εἶναι δεκάτι μῆτροι πρὸ τῆς 15 Ἰουνίου.

220. Αεξίγειφος

Στὴ μέση δύο κόλεων
 Ἡ δευτέρα εἶναι ἕξη—
 Ἐν ἄρθρῳ θά κολλήσω
 Καὶ μὲ ἄλλη πόλη εὐκολα,
 Μικρὴ μὲ τιμημένη,
 Θά κάρω σὲ μιὰ νῆσο.

Ἐπαρτέα Ἑλληνίς

221. Συλλαβόγειφος

Ἀρχαίαις χώραις κάτοικος τὸ πρῶτο μου,
 Δέν τὸ προφερόνθ' οἱ ψεβδοὶ τὸ δευ-
 [τέρου μου,
 Καὶ κρότος, κολύς, λίγος, πάντα γίνε-
 [ται
 Ὅταν περὶ τὸ σύνολό μου.
 Σύλλογος Ἐνεμειν

222. Στοιχειόγειφος

Ἡ λέξη αὕτη σημαίνει δυνατὰ.
 Θά ὁ λύτης, ἂν τῆς κόψη τὸ κεφάλι,
 Μά ἰδῆ πὸς γίνεται... κατάλληλη
 Στὸ ροθχο του ἀπὸ μέσα νὰ τὴ βάλη.
 Λευκὴ Καρμέλια

223. Τανάγειφος

Πόλ' εἶναι σάν κάθε ἄλλη,
 Μ' ἂν τὸν τόνο της μνήση,
 Τέρας μυθικὸ προβάλλει
 Που πολὺ θά σὲ τρεβίση
 Ὀρταναία

224. Χειρόμυλος

Οἱ σταυροὶ κα-
 * * * * * θέως, ἀρχαῖος
 + * * * * στρατηγός. Οἱ δύο
 + * * * * ἀστερισκοὶ καθέ-
 * * * * * τος κατὰ λεπτόν.
 * * * * * Ὅριζοντίας, σταυ-
 + * * * * ροὶ καὶ ἀστερι-
 * * * * * σχοὶ, ἐκ τῶν ἀνω
 * * * * * κατὰ σιέραν: φω-
 * * * * * τιστικόν, σημεῖόν
 * * * * * τῆς γηίνης σφαι-
 ρικῆς, ἄνθος, ἀρχαῖος ἀττικὸς πελοπο-
 φος, στρατηγὸς καρχηδόνιος, ἄγγελιον
 πῆλινον, θεὰ τῆς γεωργίας, χώρα τῆς
 Π. Ἑλλάδος.
 Τρελλαντώνης

225. Κρυπτογραφικὸν

- 125456789 = Ἀρχαῖος βασιλεὺς
- 28872689 = Ἀρχαῖος συγγραφεὺς
- 36179 = Σημεῖον γήρατος
- 471886 = Ἐσπεριδοειδὲς
- 52762 = Θηρίον
- 674739 = Ἀρχαῖος στρατηγός
- 786917689 = Φιλόσοφος καὶ μάρτυς
- 8321789 = Ἀρχαῖος ποιητῆς
- 945889 = Νῆσος

226-230. Μαγικὸν Γράμμα

Τὴ ἀντάλλαγή ἐνὸς γράμματος ἐκά-
 στης τῶν κατωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου,
 πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄ-
 νη ἀναγνιμματοῦ ἄλλα τόσαι λέ-
 ξεις:
 Ἄου, Ἐβρος, δούλες, Ἄλυς, ὄμις.
 Πολυρότης

231. Ακρωστιχίς

Τ' ἀρχικὰ τῶν κατωθι ζητουμένων
 λέξεων ἀποτελοῦν μέγαν ἀκρωστιχίαν:
 1, Ὅμις 2, Λένδρον 3, Νῆσος τοῦ
 Ἰονίου 4, Ἡμέρα τῆς εβδομάδος 5,
 Ὅσοι τῶν ἄνω ἀκρων 6, Ἀποκρά-
 τωρ τῆς Ρώμης. Πρῶτὸν Κελάδην

232. Φωνηεντόλιπον

μ-χλδν-ρ * * * π Ἀγγλῆ

233. Γόγφος

Οὐ αλ αλ λότιο
 Σῆμ Δορ
 ἔλη αλ αλ πῶς;
 αλ
 Πνεῦμα τῆς Ἀντιλόγιας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 5

56. Λεωνίδας (Λέων, Ἴδας).—57. Θα-
 λῆς-Ἀλῆς.—58. Ἀστασία-Ἀσπασία.—
 59. Μπάλα-Λάμπα.—60.
 ΖΗΝΟΒΙΑ 61. ΟΥΒΙΑΔΗΣ
 Η. Ο. Α. Ν. (Ἄσιος, Βίας, Ἰ-
 ΝΟΜΙΣΜΑ δη, Ἄδης, Δήλος,
 Ο. Ι. Τ. Γ. Ἥλιος, Σααδῆς).
 ΒΑΣΤΑΖΩ — 62. Μὲ ὅποια
 Ι. Μ. Ζ. Γ. δάσκαλο καθήκει,
 ΑΝΑΓΩΓΗ τέτοια γράμματα
 θά μάθης. (Ἡ ἀ-
 γάνωσις ἐκ τῶν κατωθι δεξιῶ προχωρεῖ
 ἑλικοειδῶς).—63. Ν-Κ-ΤΓ-ΠΡΤΤ=
 Νόσι καὶ τότε πρᾶττε (Νιόβη, Κρήτη,
 Τισσαφέρνης, Τιμόλαος, Περικλῆς, Ρή-
 νος, Ταῦρος, Τηλέμαχος).—64. Ἀρχὴ
 τὸ ἦμισον τοῦ παντός.—65. Ὅψις οὐ-
 πὲρ πάτρης (θν, εἰς κε ὑπερ κα τρίς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΓ'—235]

Θ ἄθελες, Πληρωμένε Ἀετῆ, τώρα,
 μετὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Πάσχα, νὰ ἐξα-
 σουμα κάθε παλιὰ μας Σιαφορὰ; Θά χαι-
 ροῦμεν πάρα πολὺ!
 Ἀσιδεύς

[ΑΓ'—236]

Α γαπητὴ Διαπλασκόμοε, Μὲ μεγάλη
 μου λύπη διακόπτω προσωρινῶς τὴν
 ἀλληλογραφίαν μου. Ἐνα τετραδιάκι ἔμωρ
 δὲν πιστεύω νὰ μοῦ τὸ ἀρνηθῆ καμμιά εὐ-
 γενικὰ ψυχῆ. Δ/σις: (ΑΓ'—37).
 Πανδώρα

[ΑΓ'—237]

Ε ὀχαριστὸ θερμῶς τοῦς φηφισαντίς με.
 Ἐπιαιτέρως τὴν Χρυσὴν Καρδίαν γὰ
 τίς εὐγενεῖς προσπάθειες. Ἀτλαντίς, γιὰ
 τί τόσο ἀκατάβητα δὲν ἀπηγγέσας στίς
 κάρτες μου.— Ἑλλάς τοῦ Μέλλοντος
 [ΑΓ'—238]

Δ εὐθόνοις μου ἀλλάξαι: Πόγγη Διμυρ-
 ράκη, Σπάρτην, Ἀργιολοῦσαν
 [ΑΓ'—239]

Ε σπεράντο, θερμὰ εὐχαριστῶ... Κα-
 ραμέλλα (Ἀγγελοῦδι τῶν Ὀσείρων)
 [ΑΓ'—240]

Π ρωτοπαίοντας στὸ λουλουδινο σκ-
 λονάκι τῆς Διαπλάσεως, χαιρετοῦμεν
 ἄλλους-ε. Ἐπιαιτέρως δὲ Κορφατοπόταν,
 Μικρὴν Κορφατοπόταν.
 Κορφατοπόλο,
 Μικρὸ Κορφατοπόλο
 [ΑΓ'—241]

Μ ικρὴ Κορφατοπόλο, τί γίνεσαι;
 Χαιρετίσματα τῆς θεῆς σου. Γειά
 σου. Χρόνια πολλὰ γιὰ τὸ Πάσχα.
 Μικρὸ Κορφατοπόλο
 [ΑΓ'—242]

Ν απολέων, καλὸ Πάσχα. Σὲ ξέρω καὶ
 μὴ κρύβεσαι. Ποιά εἶμαι; Σπλιξ

[ΑΓ'—243]

Π ρωτοπαίοντας στὸ Διαπλασκόμοε,
 χαιρετῶ ἄλλους-ε. Ἀλληλογραφίᾳ μὲ
 Διαπλασκόμοε-ε τῆς Μεγάλης τάξεως.
 Περιμένω ἀνυποπότως. Γράφατε πρῶτοι:
 Κυρίαν Θεοδωρικὴν, Χαρίσης 1, Ἀθήνας,
 διὰ
 Αλλ

[ΑΓ'—244]

Θ εὐτρέλλη, Ζεζὸ, πῶς περνᾶτε στὴν
 Γλυφὴν Ἐκαυλιν;
 Αλλ

[ΑΓ'—245]

ἘΘΙΣΜΟΣ ΧΟΛΑΙΓΟΥΝΤ

Π ρόεδροι: Ἀνρὸ Γκαρά καὶ Ζάν Κισ-
 ποδρα, Ἀντιπρόεδρος: Βίλλυ Φρίτς,
 Γραμματεὺς: Ἰβάν Πέτροβιτς, Διαγωνι-
 σμῶν: Ζάν Μυρά, Λόσεων: Ἰβάν Μου-
 ζοβικν καὶ Μιρὸς Σεβαλιέ, Ἐσπαθαθμῶτος:
 Γκάρο Κοβπερ, Ἀποκαλύφτων: Γκου-
 σταθὸς Φραβλιχ, Ταμίτας: Ἀνρὸ Γκαρά.
 Ἐκοποὶ: Διάδοσις Διαπλάσεως, Πρωτό-
 τυποι Διαγωνισμοῦ, Ἀποκαλύφεις.
 Δοῦα... α!... α!

[ΑΓ'—246]

Α νάτροι λόγοι μ' ἀναγκάζουν νὰ δια-
 κόψω τὴν ἀλληλογραφίαν μου. Ζητῶ
 συγγνώμην ἀπ' τοὺς φίλους-ε μου γι' αὐτὴ
 τὴ διακοπὴ.
 Τάσος Λούζης

[ΑΓ'—247]

Γ ιόλα, ἀκόμα θά περιμένω τὸ πρῶτο
 φύλλο τῆς Ὀρ...
 Τάσος Λούζης

[ΑΓ'—248]

Μ ἑ πυρῆνα μεγάλα Διαπλασκόμοε
 τοῦ Σύλλογος «Βάτραχοι» ἰδρύθηκ
 στὴν Ἀθήνα Σύλλογος «Καλλιτεχνικὴ
 καὶ Φιλολογικὴ Συντροφιά». Γίνονται
 δεκτὰ μέλη ποὺ μποροῦν νὰ προσφέρουν
 καὶ στὸν ἐνχ ἢ τὸν ἄλλο κλάδο. Γράμ-
 ματα στὴ Δ/ση: Α. Ρήγγιν, Διαφορὴ 32-Α
 Ἀθῆναι. Προσφορὴς πληροφωρίας; Ρήγγιν.
 Γραφίτων Κουρτοβίκ — Στοιὰ Ἀθανάτων,
 Σοφοκλέους 19, τίς καθημερινῆς 12-1.

[ΑΓ'—249]

Α γαπητὴ Θεοτρέλλη, σοὺ εὐχομαί χρό-
 νια πολλὰ κα' εὐτυχισμένα.
 Μέντιουμ

[ΑΓ'—250]

Α νταλλάσομε Μ. Μοστικὰ με-ἑλους-ους
 Δ/σις: ΑΓ 142).
 Μέντιουμ-Θεοτρέλλη

**ΤΟΜΟΙ
 ΤΗΣ ΔΙΑΔΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ**

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1898) ἀπὸ
 τῆς ἐκδόθεντας 24 τόμοις ὑπάρχον
 ἀκόμη μόνον οἱ ἕξτις τρεῖς: 7ος, 14ος,
 καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δοχ. 25, π-
 χυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δοχ.
 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ δοχ.
 40 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1932), ἀπὸ
 τοῦς ἐκδοθέντας 39 τόμοις ὑπάρχον
 οἱ 38 (διότι 6 τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντη-
 θῆ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐ-
 τῶν 1894-1928 τιμῶνται ἕκαστος δο-
 ράφος δο. 50 καὶ ραμμένους δο. 55.
 Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931 καὶ
 1932 τιμῶνται ἕκαστος ἀρραφός δο.
 110 καὶ ραμμένους δο. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστου τόμου
 προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ
 Ἐσωτερικόν δοχ. 5 ὁ ἀρραφός καὶ δοχ.
 15 ὁ ραμμένος; διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν
 δοχ. 35 εἴτε ἀρραφός εἴτε ραμμένος.